ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Στὸ κατάστημα τοῦ Κεντρικοῦ Τελωνείου τοῦ Παρισιοῦ, ὑπηρετοῦν ὡς τακτικοὶ καὶ ἔμμισθοι ὑπάλληλοι... σαράντα γάτοι! Μὴ σᾶς φανεῖ παράξενο αὐτό, γιατὶ ἀπλούστατα ἡ Κυβέρνησις, φροντίζοντας γιὰ τὴν ἀσφαλῆ διατήρησι τῶν [illegible] ἀπὸ περνοῦν ἀπ' τὶς ἀποθῆκες τοῦ Τελωνείου καὶ ποὺ ὑπόκεινται διαρκῶς στὸν κίνδυνο τῆς φθορᾶς ἀπὸ τοὺς ποντικούς, ἐνέκρινε τὴν πρότασι ποὺ ὑπέβαλε ἕνας ἁρμόδιος γιὰ τὴν πρόσληψι τῶν γάτων αὐτῶν. Τὸ σχετικὸ μάλιστα διάταγμα ὠνόμαζε τὶς γάτες τοῦ τελωνείου «*ποντικοεξολοθρευτρίας*» καὶ κανόνιζε τὸν... μισθό τους σὲ ἕξη φράγκα τὴν ἡμέρα. Μὲ τὸν μισθὸ αὐτὸ... ἀγοράζουν πλεμόνια καὶ ψάρια, οἱ φύλακες φυσικὰ τῶν ἀποθηκῶν τοῦ Τελωνείου, καὶ τὶς ταΐζουν.

Τὸ ἔξοδο αὐτὸ ποὺ βαρύνει τὸν προϋπολογισμὸ τοῦ Κράτους, εἶνε ἐλάχιστο μπροστὰ στὸ ποσὸν ποὺ ἐπληρώνετο κάθε χρόνο ἄλλοτε γι' ἀποζημίωσι τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ἐμπορευμάτων ποὺ κατέστρεφαν οἱ ποντικοί.

* * *

Νὰ τώρα καὶ κάτι σχετικὸ μὲ τὸν καφέ, ἀπ' τὸ ὁποῖο μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν ψυχολογία τῶν διαφόρων λαῶν:

Ὑποθέστε ὅτι κάθεστε σ' ἕνα καφενεῖο καὶ παραγγέλνετε ἕνα «γλυκὺ βραστόν». Ὁ καφὲς καταφθάνει, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐσεῖς ἐξακολουθεῖτε νὰ διαβάζετε τὴν ἐφημερίδα σας, μιὰ ἀπαίσια μυῖγα πέφτει μέσα στὸ φλυτζάνι σας. Τί θὰ κάμετε; Ἡ ἐθνικότης σας — κατὰ τὴ γνώμη ἑνὸς σοφοῦ καφενοβίου — θὰ κανονίση τὴ στάσι σας στὴν περίπτωσι αὐτή.

Ἐὰν εἶστε δηλαδὴ Ἄγγλος, θὰ πετάξετε χωρὶς νὰ πῆτε τίποτε καὶ τὸν καφὲ καὶ τὸ φλυτζάνι καὶ τὴ μυῖγα καὶ κατόπιν θὰ τὰ πληρώσετε ὅλα καὶ θὰ φύγετε.

Ἐὰν εἶστε Γάλλος, θὰ ζητήσετε ἄλλον καφέ, χωρὶς πάλι νὰ πῆτε τίποτε.

Ἐὰν εἶστε Γερμανός, θὰ χύσετε ἕνα μέρος τοῦ καφέ, ὅσο γιὰ νὰ πέση ἡ μυῖγα, καὶ τὸ ὑπόλοιπο θὰ τὸ πιῆτε.

Ἐὰν εἶστε Ἰταλός, θὰ πιάσετε τὴ μυῖγα μὲ τὰ δάχτυλά σας, θὰ βλαστημήσετε, θὰ τὴν πετάξετε καὶ κατόπιν θὰ πιῆτε τὸν καφέ σας.

Ἐὰν εἶστε Ρῶσσος, θὰ πιῆτε μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀταραξία τὸν καφέ, φροντίζοντας μονάχα νὰ μὴν πιῆτε καὶ τὴ μυῖγα.

Ἂν εἶστε Αἰγύπτιος ἢ Ἀφρικανός, μὲ τὴν πρώτη ρουφηξιὰ θ' ἁρπάξετε στὰ χείλη σας τὴ μυῖγα καὶ θὰ τὴ φτύσετε κατόπιν μακρυά.

Κι' ἂν εἶστε Ρωμηός, θὰ πετάξετε τὴ μυῖγα, θὰ πιῆτε τὸν καφὲ καὶ... θὰ κλέψετε τὸ φλυτζάνι!...

τηθέντας ἔδωκαν χαριτωμένες ἀπαντήσεις. Ἡ γνωστὴ καὶ στοὺς Ἀθηναίους ἠθοποιὸς τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας κ. Πιερὼ ἀπάντησε:

— Τί ἀνάστημα ἔχω, ἀκριβῶς, μὲ τὸ μέτρο; Μὰ 1 καὶ 65, ἐλπίζω ὅμως νὰ ψηλώσω ἀκόμα κατά... τὴ δευτέρα μου νεότητα!

Ἕνας ἄλλος ἠθοποιός, διάσημος ἐπίσης, ὁ Φεροντύ, τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, ἀπάντησε:

—... Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ γιατὶ ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρη λαχανιάζει ἀπὸ ἀγωνία γιὰ νὰ μάθη τί ἀκριβῶς ἀνάστημα ἔχω. Τί διάβολο, δὲν εἶμαι κοινὸς ἄνθρωπος! Ἔ, λοιπόν, κόσμε, ἱκανοποίησε τὴν περιέργειά σου: τὸ ἀνάστημά μου, δίχως παπούτσια, μὲ κάλτσες μόνον, εἶνε 1 καὶ 58. Δὲν εἶνε πολύ, μὰ ὑπάρχουν πλῆθος ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἦσαν τρομερὰ εὐτυχεῖς ἂν εἶχαν τὸ μπόϊ μου, κι' αὐτὸ μὲ παρηγορεῖ.

Χαριτωμένα ἀπάντησε καὶ μιὰ ἄλλη γνωστὴ ἠθοποιός, ἡ Ρετζίνα Μπαντέ:

— Τὸ ἀνάστημά μου; εἶπε. Εἶνε ἀ κ ρ ι β ῶ ς 1 καὶ 65... π ε ρ ί π ο υ!

Μιὰ φεμινίστρια, ἡ κ. Μαργαρίτα Ντιράν, ἀπαντᾶ:

— Μὲ ρωτᾶτε τί ἀνάστημα ἔχω; Οὔτε μετρήθηκα, οὔτε ζυγίστηκα ποτέ μου. Ξέρω, ὡστόσο, ὅτι ἔχω ἀνάστημα ἀνώτερο τοῦ μετρίου, μολονότι κόντηνα λιγάκι, ὅπως συμβαίνει πάντα ὅταν περάσει κανείς... Θεέ μου, λίγο ἔλειψε νὰ σᾶς φανερώσω τὴν ἡλικία μου!...

Νὰ τώρα καὶ ἡ ἀπάντησι μιᾶς διάσημης κοσμικῆς κυρίας, τῆς κομήσσης ντὲ Ριόλ:

— Ἔχω ἀνάστημα 1 καὶ 71, πολὺ ψηλό, δίχως ἄλλο, γιὰ ὅσους πιστεύουν ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνη στὸ μπόϊ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνδρός.

Καὶ τὸ συμπέρασμα; Εἶνε ἁπλὸ καὶ εὔκολο, ὅπως ὅλα τὰ συμπεράσματα. Τὸ ἀνάστημα δὲν ἔχει — καὶ ἂς μᾶς συμπαθεῖ ὁ Λομπρόζο — καμμιὰ σχέσι οὔτε μὲ τὴν ἐξυπνάδα, οὔτε μὲ τὸ ταλέντο, οὔτε μὲ τὴ μεγαλοφυΐα. Ὑπάρχουν κουτοὶ κοντοί, ὅπως καὶ κουτοὶ ψηλοί. Καὶ τἀνάπαλιν. «*Δὲν κάνει ὁηλαδὴ τὸ μπόϊ τὸν ἄνθρωπο*», ὅπως λέει καὶ ἡ παροιμία.

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ — ΤΟΥ Κ. Δ. ΛΑΜΠΙΚΗ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

Τὸ πιὸ περίεργο καὶ πιὸ μικρὸ ἑστιατόριο τῶν Ἀθηνῶν βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τρύπες ποὺ ἔχει στὸ ἰσόγειό του τὸ αἰωνόβιο Τζαμὶ στὸ Μοναστηράκι. Βρίσκεται δηλαδὴ στὴν ὁδὸν Ἄρεως, ἀριθμὸς 1. Ἀριστερά του εἶνε ἕνα τσαρουχάδικο, καὶ δεξιά του ἕνα μπακάλικο— ἴσως κι' αὐτὸ τὸ μικρότερο μπακάλικο τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ μικροεστιατορίου αὐτοῦ εἶνε καρφωμένη σ' ἕνα σανίδι:

Οἰνομαγειρεῖον
«Ἡ Οἰκονομία»
Χαρ. Τασούλα.

Γιὰ νὰ διακρίνετε καὶ νὰ διαβάσετε τὴ συμβολικὴ αὐτὴ ἐπιγραφή, πρέπει νὰ τύχετε ἢ πολὺ-πολὺ πρωΐ, ἢ λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι. Γιατὶ ὅλες τὶς ἄλλες ὧρες τὴ σκεπάζει, ὅπως σκεπάζει καὶ τὸ στόμιο τοῦ καταστήματος, ἕνα πυκνὸ σύγνεφο ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τοῦ τηγανιοῦ, ἄλλοτε μὲ τὶς μαρίδες, ἄλλοτε μὲ τὰ μπακαλιαράκια, ἄλλοτε μὲ τζιεράκια καὶ καμμιὰ φορὰ — ὡς εἶδος πολυτελείας — καὶ μὲ τοὺς κεφτέδες. Τὸ τσιτσίρισμα τοῦ τηγανιοῦ ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς θυμίση τὰ ψηνόμενα σαλιγγάρια τοῦ Αἰσωπείου μύθου «τῶν οἰκιῶν ἡμῶν ἐμπιμπραμένων», συνοδεύεται καμμιὰ φορὰ καὶ ἀπὸ τὸ σιγανὸ τραγοῦδι τοῦ κὺρ Χαράλαμπου, ποὺ κρατεῖ τὸ πηροῦνι στὸ χέρι, ὅπως ὁ Ποσειδῶν τὴν τρίαινά του.

Ἡ κουζίνα τοῦ καταστήματος ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ φουφοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ καταστηματάρχης ἔχει συμπληρώσει μὲ λάσπη καὶ τὴν ἔχει κάμει ὡς ἕνα εἶδος καμίνι σιδηρουργοῦ. Εἶνε τοποθετημένη κι' αὐτὴ στὸ ὑπόστεγο τοῦ Τζαμιοῦ... καὶ δουλεύει ἀπὸ τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ μὲ τὸ τηγάνι. Διακοπὲς τοῦ τηγανιοῦ γίνονται μονάχα λίγες ὧρες τὸ πρωΐ καὶ ἐνωρὶς τὸ ἀπόγευμα ποὺ βράζεται στὸ τσουκάλι ἡ ἡμερησία φασολάδα, χειμῶνα καλοκαίρι, μὲ τὶς μπόλικες πιπεριὲς μέσα καὶ τὸ κρεμμύδι τους ποὺ καμμιὰ φορὰ ἡ μυρωδιά του φτάνει... ὥς τὸ ὑπόγειο πλάτ-φὸρμ τοῦ γειτονικοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἠλεκτρικοῦ.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταστήματος ἔχει ἑμβαδόν, ἐπάνω-κάτω, ἑνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου καὶ ὕψος δύο καὶ εἶνε πιασμένο ἀπὸ ράφια... σὰν φαρμακεῖο, γεμάτα χαρτοσακκοῦλες μὲ ὄσπρια, μὲ ἀλεῦρι γιὰ τὸ τηγάνισμα καὶ διάφορα μπαχαρικά. Στὰ μπροστινά, τὰ μεγαλείτερα ράφια, βρίσκονται μπουκάλες μὲ κρασί — γιατὶ ὁ χῶρος τοῦ μαγαζιοῦ δὲν ἐπιτρέπει τὴν τοποθέτησι βαρελιοῦ. Καὶ ἕνα μικρὸ βαρέλι μονάχα θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ χωρέση στὴν πόρτα του.

Ἡ τραπεζαρία τοῦ ρεστωρὰν εἶνε ἀπ' ἔξω, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή, στὸ χαγιάτι ποὺ τὸ προστατεύουν ἀπὸ τοὺς τέσσερες ἀνέμους μερικὰ σανιδένια φράγματα, θωρακισμένα μὲ γκαζοτενεκέδες. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τραπεζαρία οὔτε μὲ τραπέζια, οὔτε μὲ καρέκλες. Οἱ πελάτες στέκουν ὄρθιοι καὶ τρώγουν ἐμπρὸς στὸ τηγάνι ἢ στὸ τσουκάλι ποὺ ἀχνίζει στὴ φουφοῦ. Ὅταν θέλουν νὰ γευματίσουν ἢ νὰ δειπνήσουν κάτω πιὸ ἄνετα, κάθονται στὴν ἄκρη, σ' ἕνα ξύλινο πεζοῦλι ποὺ εἶνε διξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ, παίρνουν στὰ χέρια τὸ πιάτο μὲ τὴ φασουλάδα ἢ μὲ τὸν πατσᾶ καὶ... φασκελώνουν τὶς πολυτέλειες τοῦ «Ἀβέρωφ», τοῦ «Διεθνοῦς» καὶ τοῦ «Πῆ Παλαὶ» ἀκόμη! Ἂν συμπέσει νὰ μαζευτοῦν πολλοὶ πελάται μαζύ, τότε δὲν κάθονται, ἀλλὰ τοποθετοῦν τὰ πιάτα τους στὸν μισοϋπαίθριο μπεζαχτᾶ καὶ στὴ γραμμή, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, παίρνουν τὶς κουταλιές τους μὲ ἕνα ρούφημα ἡδονικό. Στὶς περιστάσεις αὐτὲς τοῦ συνωστισμοῦ, ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς πελάτες καταγίνεται καὶ στὴν αὐστηρὴ περιφρούρησι τοῦ πιάτου του. Γιατὶ πολλοὶ ἐπιτήδειοι παίρνουν κουταλιὲς καὶ ἀπὸ τὰ πλαϊνὰ πιάτα.

Μιὰ τέτοια σκηνὴ μοῦ θύμισε τὴν ἴδιου εἴδους πελατεία τῶν ὑπαιθρίων μακαρονάδων τῆς Νεαπόλεως, ποὺ οἱ μακαρίᾳ τῇ λήξει Λαζαρόνοι καὶ τὰ χαμίνια καὶ οἱ ἐνήλικοι ἀλῆτες δίδουν—ἔδιναν—δυό, τρία, πέντε σολδία κι' ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν κατσαρόλα δυὸ-τρία ἀπροσμετρήτου μήκους μακαρόνια, καὶ τυλίγοντάς τα στὸ χέρι, ἔκαναν περίφημα τὸ γεῦμα τους.

Καμμιὰ φορά, στὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ «Ἡ Οἰκονομία», τοῦ κὺρ Χαράλαμπου, μπορεῖτε, κατὰ τὸ μεσημέρι, νὰ μετρήσετε καὶ μερικὰ τραπέζια — ὅλα τροχοφόρα ὅμως — ἀπ' ἔξω στὸ δρόμο. Δυό, τρία, τέσσερα, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Εἶνε τὰ χειραμάξια τῶν ἀχθοφόρων τοῦ γειτονικοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ποὺ οἱ κάτοχοί τους τὰ ἀγκυροβολοῦν ἐκεῖ, καὶ ἐπάνω σ' αὐτὰ μισοξαπλωμένοι, σὰν τοὺς ἀρχαίους στὰ Συμπόσια, παίρνουν τὸ γεῦμα τους ἀναπαυτικώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους πελάτες. Καμμιὰ φορὰ στὰ Τάμπλ-Ντὸτ αὐτὰ γεύματα τῆς «Οἰκονομίας» ὑπάρχει καὶ μουσική, ἀπὸ καμμιὰ περαστικὴ λατέρνα, ἢ καμμιὰ ρομβία, ἡ ὁποία σταθμεύει ἐκεῖ. Ἐνῶ οἱ μαέστροι τῆς τρώγουν τὴ φασολάδα τους, κάποιο ἀργόσχολο καὶ φιλόμουσο χαμίνι γυρίζει τὸ... καβουρντιστῆρι τῶν μουσικῶν κομματιῶν γιὰ νὰ διασκεδάζη καὶ αὐτὸ καὶ ὁ καταστηματάρχης καὶ οἱ εὐτυχισμένοι πελάτες. Τὸ κατάστημα αὐτὸ μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Οἰνομαγειρεῖον ἡ Οἰκονομία», στὸ ἰσόγειο σπήλαιο τοῦ Τζαμιοῦ, εἶνε τὸ τελευταῖο λείψανο ποὺ ἀπομένει ἀπὸ τὰ παληὰ τζιερτζίδικα στὸ Μοναστηράκι.

ΔΗΜ. ΛΑΜΠΙΚΗΣ